

et aldeles bestemt Eksempel, som maaske vil være i adskillige ærede Medlemmers Erindring, vil jeg minde om den bekendte Sternbergske Sædelighedsproces i Berlin, hvor det viste sig, at højt ansatte Sagførere ikke havde undset sig ved at tilvejebringe et Apparat af underkøbte eller falske Vidner eller forsøge paa at forfalske Vidnesbyrdene fra de af Anklageren stillede Vidner, skaffe Vidner af Vejen, tilintetgøre Dokumenter og i det hele bruge Midler som det burde være en hæderlig Sagfører uværdigt at anvende, men som naturligt komme til at gøre sig gældende, naar Anklageren kommer til at staa saa ensidigt, som han gør efter de fleste kontinentale Straffeprocéslove, og som han ogsaa gør det efter vort Forslag. Det er mig ogsaa bekendt, at det er et af de faa Punkter, hvor man i Norge har været misfornøjet med den ny Ordning. Idet man har indført denne Stilling for den offentlige Anklager, at det er den samme Mand, der lægger Anklagen til Rette, og som fører den igennem gennem den kriminelle Hovedforhandling, kommer han jo til at maatte forsvare alt, hvad han har gjort paa Sagens tidligere Standpunkter, ogsaa de Fejl, han har gjort, ogsaa de Undladelser, han har gjort sig skyldig i, men navnlig de Overgreb, han maatte have gjort. Han staar ikke saa objektivt over for det, som han burde. Det er derfor min Tanke, og jeg tillader mig at henstille til det ærede Udvalg, som faar med Sagen at gøre, om der ikke vilde være Anledning til at dele Forberedelsen af Anklagen og dens Gennemførelse ved Sagens Forhandling mellem to forskellige Personer. Det er et Spørgsmaal, som paa en Maade er ringe i Sammenligning med de andre Spørgsmaal, der er oppe, men jeg tror ikke, det er uden Betydning baade med Hensyn til Anklagens og med Hensyn til Forsvarets Retsstilling.

Et Punkt, som er blevet omtalt af flere ærede Medlemmer, er det ny Politi, man vil skabe ved disse Forslag. Det er et Statspoliti, det vil blive til Dels beredent og aabenbart faa en til Dels militær Karakter — lad os give Sandheden Æren, det er Gendarmerne, det er det, og det skyr jeg ikke at udtale. Jeg siger det netop saa udtrykkelig og saa skarpt for atter paa dette Punkt at understrege, hvor megen Fortrød det provisoriske Regimente har gjort. Her er ogsaa et Omraade, hvor det har gjort Ulykker. Tanken om et Statspoliti, Tanken om at befri Amt og Kommune for en stor Del af den enorme Politibyrd, som hviler paa dem og

samtidig skabe et bedre og mere betryggende Politi hele Landet over, er en sund og god Tanke. Men denne Tanke har man været lige ved at gøre umulig ved gennem det provisoriske Gendarmeri at bruge den mod Befolkningens Flertal. Det ere vi heldigvis komne bort fra, og det er maaske heldigt, at der vil komme til at gaa det meste af et Tiaar mellem dette forbandede Korps' Bortfald og det ny, vi ville faa. Men hvad selve Tanken angaar, tror jeg ikke, at vi skulle vige tilbage derfor, fordi vi have haft en saadan Institution i den provisoriske Skikkelse. Om det er for meget eller for lidt, der er bragt i Forslag, derom skal jeg paa dette Tidspunkt ikke udtale mig. Det forekommer mig at være en sund og god Tanke, den ærede Justitsminister fremsatte, at gøre Politiets Kvantitet afhængig af, hvad der bliver bevilget fra kommunal Side. Jeg forstod i alt Fald den højtærede Justitsministers Udtalelse saaledes. Dette er godt, og jeg kan sige, det er saa meget bedre, som ogsaa det er en engelsk Tanke. Fra Midten af Halvtredserne er det engelske lokale Politi blevet forbedret paa den Maade, at Staten paatager sig at bidrage lige saa meget, som Amtskommunen bidrog dertil, paa det Vilkaar, at Politiet blev forbedret i Overensstemmelse med de Ønsker, Staten havde opstillet i Henhold til en almindelig Lov. Jeg har imidlertid en enkelt Bemærkning at gøre paa dette Punkt. Jeg beklager, at jeg er nødt til at gøre den som kjøbenhavnsk Repræsentant. I Forslaget om Domsmagtens Ordning § 85, hvor man giver Regler for dette ny Politi, siger man, at i Kjøbenhavn bliver alting ved det gamle som hidtil. I et Lovforslag, der ikke er forelagt os, men som findes mellem Bilagene til Lovforslagene, nemlig Forslaget om Udgifter ved Straffereftsplejen, siges i § 6 det samme. Medens man i de første 5 Paragraffer i Lovforslaget giver meget detaillerede Regler om Udgifterne ved den kriminelle Retspleje uden for Kjøbenhavn, siger man i § 6, at i Kjøbenhavn bliver alt ved det gamle. Ærede Medlemmer ville sikkert erkende, at jeg ikke hører til de kjøbenhavnske Rigsdagsmænd, som skræppe op om Kjøbenhavns Forurettelse i Tide og i Utide, men det har stadig været mit Standpunkt, at medens vi paa ingen Maade kunne ønske at indtage en privilegeret Stilling inden for Lovgivningen, mener jeg, at vi heller ikke skulle indtage en privilegeret Stilling i den Forstand, hvori Romerne talte om Privilegier, idet de talte om hæde-